

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1128²

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων
5 Ἰανουαρίου 2025 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου (ὁ ἀριθμὸς 8.760)

Τὰ μεσάνυχτα τῆς 31ης Δεκεμβρίου, ὅταν τὸ ρολοὶ χτυπᾷ 12 ἀκριβῶς, ἓνα ἔτος –μὲ τις πίκρες καὶ τις χαρές του– σβήνει, καὶ ἓνα νέο ἔτος ἀνατέλλει. Τὸ παλαιὸ ἀνήκει πλέον στὴν ἱστορία. Οἱ 365 ἡμέρες του ἔχουν περάσει!

Τὸ σκεφθήκατε, ἀγαπητοί μου, αὐτό; Τί ἐπράξαμε κατὰ τὸ διάστημα τῶν 365 ἡμερῶν; Εἴμαστε χρεωμένοι γι’ αὐτές. Γιὰ νὰ δώσω μιὰ ἰδέα τῆς **εὐθύνης πού ἔχουμε γιὰ τὸ χρόνο** πού περνάει, θὰ φέρω μιὰ εἰκόνα, ἓνα παράδειγμα· θὰ μιλήσω παραβολικῶς.

Ἕνας βασιλιᾶς εἶχε πολλοὺς ὑπηκόους. Ἐπειδὴ τοὺς ἀγαποῦσε, μιὰ μέρα ἔκανε σὲ ὅλους ἀπὸ ἓνα δῶρο. Τοὺς ἔδωσε ὡς μπουναμᾶ ἀπὸ ἓνα πουγγὶ γεμᾶτο χρυσᾶ νομίσματα. Τὸ πῆραν οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἄνοιξαν, κι ἄρχισαν νὰ μετρᾶνε τὰ νομίσματα. Μετροῦσαν, μετροῦσαν... Ὅλοι βρῆκαν τὸ ἴδιο· μέσα στὸ πουγγὶ τοῦ καθενὸς ὑπῆρχαν **8.760 χρυσᾶ νομίσματα, 8.760 λίρες!** Μεγάλο τὸ ποσό. Τὸ ἔδωσε ὁ βασιλιᾶς ἀπὸ καλωσύνη, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό τους καὶ τῶν ἄλλων. Ἄλλ’ αὐτοὶ τί ἔκαναν· μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε; Ἀντὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ νὰ βοηθήσουν τὸ σπίτι τους καὶ τὴν κοινωνία, πῆραν τὸ πουγγὶ, πῆγαν κοντὰ στὸ ποτάμι, τὸ ἄνοιξαν καὶ ἄρχισαν νὰ πετᾶνε μία - μία τις λίρες μέσα στὸ νερό. Ὅλες τις λίρες τις πέταξαν στὸ ποτάμι! Ἄν ἦταν κάποιος ἐκεῖ καὶ τοὺς ἔβλεπε, τί θὰ ἔλεγε; Ὅτι αὐτοὶ τρελλάθηκαν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή, ἀγαπητοί μου. Ποιὸς εἶνε ὁ βασιλιᾶς αὐτός; Εἶνε ὁ Θεός. Ποιοὶ εἶνε οἱ ἄμυαλοι ὑπήκοοι; Ἐμεῖς. Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ ἀριθμὸς 8.760; Πιάστε μολύβι, κάντε ἓνα πολλαπλασιασμὸ καὶ θὰ τὸ βρῆτε. Κάθε ἡμερονύκτιο πού περνάει ἔχει 24 ὥρες, καὶ ὁλος ὁ χρόνος ἔχει 365 ἡμέρες. Οἱ 365 ἡμέρες ἐπὶ 24 ὥρες μᾶς κάνουν **8.760 ὥρες**· τόσες ὥρες ἔχει ὅλο τὸ ἔτος. Ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου

τοῦ παλαιοῦ ἔτους μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου πέρασαν, ἀγαπητοί μου, 8.760 ὥρες. Μέσα στὸ διάστημα αὐτὸ **τί κάναμε;** Τις ἀξιοποιήσαμε; Ἡ μοιάζουμε μ’ αὐτοὺς πού πέταξαν στὸ ποτάμι ὅλες τις λίρες τους; Κάντε μιὰ ἔρευνα στὸν ἑαυτὸ σας, ἓναν ὑπολογισμό.

8.760 ὥρες! Μεταξὺ τῶν ὡρῶν αὐτῶν ὑπάρχουν ὥρες πού ἀφιερῶσατε σὲ **ἀκρόασι τοῦ θείου λόγου** καὶ σὲ **μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς;** Ὑπῆρξαν ὥρες πού τρέξατε ν’ ἀκούσετε τὸ θεῖο κήρυγμα καὶ ὥρες πού ἀνοίξατε τὸ Εὐαγγέλιο; Ἄν ὑπάρχουν, εἶστε μακάριοι. Ἔτσι ἀρχίζει τὸ Ψαλτήρι· «**Μακάριος**», λέει, καλότυχος κ’ εὐτυχισμένος – ποιὸς εἶνε; αὐτὸς πού ἔχει λεφτά, πολυκατοικίες καὶ ἐπιχειρήσεις, λιμουζίνες, διασκεδάσεις; «**Μακάριος**», λέει, ὁ ἄνθρωπος, «**ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν... ἀλλ’ ἦ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός**» (Ψαλμ. 1,1-2). Μακάριος ὁποῖος παίρνει στὰ χέρια του τὴ Γραφή καὶ τὴ διαβάσει. Σᾶς ἐρωτῶ λοιπόν· τὸν περασμένο χρόνο ὁ ἄγγελός σας σᾶς εἶδε νὰ κρατᾶτε στὰ χέρια τὸ Εὐαγγέλιο νὰ διαβάσετε; ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος λέει· «**Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν**» (Λουκ. 11,28).

Πέρασαν 8.760 ὥρες. Σᾶς ἐρωτῶ· μέσα σ’ αὐτὲς ὑπῆρχε καμμιά ὥρα πού ἀφιερῶσατε σὲ **προσευχή;** Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ Χριστιανοὶ διέθεταν ὥρες ὀλόκληρες γιὰ προσευχή. Τώρα; Ὑπάρχει ὥρα πού ὁ ἄγγελός σας σᾶς βλέπει γονατισμένους νὰ προσεύχεσθε στὸ Θεό; Ὡ ἂν ξέραμε τί δύναμις εἶνε ἡ προσευχή καὶ τί χάνουμε πού δὲν προσευχομαστε! Πόσα ἄλυτα προβλήματα (προσωπικά, οἰκογενειακά, ἐπαγγελματικά κ.ἄ.) θὰ εἶχαμε λύσει, ἂν χρησιμοποιούσαμε τὸ κλειδί αὐτὸ πού μᾶς δίνει ὁ Θεός! Πόση παρηγοριά ἔχει ἡ ὥρα πού λές· Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων ἐλέησόν με!

Πέρασαν 8.760 ώρες. Μέσα σ' αυτές είχα κάποιες **ώρα και ημέρα νηστείας**; Ώρισμένες ημέρες, όπως η Τετάρτη, η Παρασκευή, η Μεγάλη Παρασκευή, ο άνθρωπος πρέπει να νηστεύει. "Ένας πολιτικός μας έκανε περιοδεία σε χωριά, κι όταν επέστρεψε στην έδρα του έκαυχάτο: "Δεκαπέντε μέρες περιώδευσα δεκαπέντε χωριά" και κάθε μέρα είχα σφαχτό κρέας... Κ' ένας χωριάτης, τσοπάνος, τόν ρωτάει: "Καλά, ύψηλότατε, μέσα σε δεκαπέντε μέρες δέν υπήρχε καμμία Τετάρτη, καμμία Παρασκευή; Όλες πάσχα ήτανε;..." "Έτσι μερικοί έσβησαν τις ημέρες της νηστείας" και τη Μεγάλη Παρασκευή ακόμη καταλύουν. 'Ο διάβολος πήρε γομολάστιχα και τὰ 'σβησε όλα αυτά.

Πέρασαν 8.760 ώρες! Σας έρωτώ: μέσα σ' αυτές υπάρχει μιὰ **ώρα μετανοίας και έξομολογήσεως**; Είτε ώρα εύλογημένη, ώρα που βάζεις τόν διάβολο κάτω και τόν πατάς. Είτε ώρα που επάνω στον ουρανόν παινίζει ή μουσική των αγγέλων. Είτε ή ώρα που γονατίζεις μπροστά στον πνευματικό κι ανοίγεις τὸ στόμα σου ὄχι νὰ κατηγορήσης και νὰ κατακρίνης ἄλλον, ἀλλὰ γιὰ νὰ πῆς: "Ἡμαρτον, Θεέ μου, συχώρεσέ με!... Και ἔχεις νὰ πῆς πολλὰ ἁμαρτήματα. 'Εξοικονόμησες μιὰ ώρα νὰ πᾶς στον έξομολόγο ν' ἀνοίξης τὴν καρδιά σου, νὰ κλάψης και νὰ πῆς «'Ο Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ» και «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 18,13' 23,42); Τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸν περασμένο χρόνο;

Πέρασαν 8.760 ώρες. Μήπως λησμόνησες μιὰ ἄλλη ώρα, ώρα χρυσῆ; Είτε ή **ώρα τῆς ἐλεημοσύνης**. "Ανοίξες τὸ χέρι σου και ἔδωσες κρυφά, μυστικά, με τὴν καρδιά σου, κάτι ἀπὸ τὸν κόπο και τὸν ἰδρώτα σου σὲ ἓνα δυστυχισμένο ἄνθρωπο; Χέρι που σκορπάει τὸ καλό, εἶτε χέρι Θεοῦ, εἶτε χέρι Χριστοῦ.

Πέρασαν 8.760 ώρες. Μέσα σ' αυτές υπήρχε ἄραγε και ή κορυφαία ώρα, ή **ώρα τῆς θείας κοινωνίας**; Είτε ή ώρα που μετανοημένος, έξομολογημένος, καθαρισμένος, ἀφοῦ ἔχῃς ἀγαπηθῆ με τὸν ἐχθρό σου και με τὸ δάκρυ τοῦ ληστοῦ στὰ μάτια σου ἔρχεσαι ἐμπρὸς στὴν ώραία πύλη και κοινωνεῖς τῶν ἀχράντων μυστηρίων. «*Λάβετε φάγετε...*» (Ματθ. 26,26). 'Η ώρα αὐτὴ δέν συγκρίνεται: δέν πωλεῖται, δέν ἀγοράζεται. Εἶτε ὑπεράνω ὄλων τῶν ὠρῶν.

'Υπάρχουν λοιπὸν τέτοιες ὥρες; Σας έρωτώ, ἀδέρφια μου, έρωτώ πρῶτο τὸν ἑαυτό μου. Δέν ἔχουμε δυστυχῶς τέτοιες ὥρες. Οἱ ὥρες μας εἶτε ὥρες ἁμαρτίας, **ὥρες διαβόλου**: μόνο ὥρες Θεοῦ δέν εἶτε. Σπαταλοῦμε τὸ χρό-

νο, σὰν αὐτοῦς που πέταξαν τις λίρες στὸ ποτάμι.

Εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι. Τὸ Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν 'Ιεροσολύμων στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ εἶχαν μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον. "Όταν ἄκουσαν, ὅτι παρουσιάστηκε κήρυκας και έξομολόγος, ὁ 'Ιωάννης ὁ Πρόδρομος, ἔκλεισαν τὰ μαγαζιά τους, πήραν τὰ παιδιά τους, βάδισαν χιλιόμετρα, πέρασαν τὸν 'Ιορδάνη, κ' ἔφθασαν στὴν ἔρημο, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμα και νὰ έξομολογηθοῦν τὰ ἁμαρτήματά τους. Και έξωμολογοῦντο ὄλοι «*ἐν τῶ 'Ιορδάνη ποταμῶ*» (Μάρκ. 1,5). Σήμερα πολλοὶ λεγόμενοι Χριστιανοὶ ἀδιαφοροῦν. 'Ακοῦνε τὴν καμπάνα και δέν τρέχουν στὴν ἐκκλησία. "Άλλοτε, ὅταν δέν εἶχαν έξομολόγο στὸ μέρος τους, πήγαιναν στὸ "Άγιο Όρος, εὑρίσκαν πνευματικό και έξωμολογοῦνταν. Ποιός πάει τώρα στὸ "Άγιον Όρος νὰ έξομολογηθῆ;

8.760 ὥρες ἔχει τὸ ἔτος και 168 ὥρες ἔχει ή ἑβδομάδα. Χριστιανέ μου, ἀφιέρωσε στὸ Θεὸ **μία ώρα τὴν ἑβδομάδα** και ἔλα στὴν ἐκκλησία! "Όρες ὀλόκληρες διαθέτεις ἄλλοῦ: γιὰ τὸ Θεὸ τίποτα; Τὸν ξεχάσαμε. Εἴμαστε γενεὰ μοιχαλίδα, δέντρα ἄκαρπα κατάλληλα μόνο γιὰ τὴ φωτιά. Τὸ λέει ὁ 'Ιωάννης ὁ Βαπτιστής: «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται και εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 7,19).

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; 'Εμένα ρωτᾶτε; 'Ρωτῆστε τὸν 'Ιωάννη. Τί λέει ὁ 'Ιωάννης; Μιὰ λέξι, ἓνα κλειδί μᾶς δίνει: «**Μετανοεῖτε**» (Ματθ. 3,2), δηλαδὴ ἀλλάξτε μυαλό, ἀλλάξτε δρομολόγιο, γιὰτί ὅπως πᾶτε θὰ βρεθῆτε στὸ γκρεμό, στὴν κόλασι. 'Αλλάξτε πρόγραμμα, ἀξιοποιήστε τὸ χρόνο που χαρίζει ὁ Θεός, μὴ τὸν σπαταλᾶτε.

"Αν μπορούσαμε, ἀγαπητοί μου, ν' ἀκούσουμε **τί ζητοῦν οἱ κολασμένοι** στον ἄδη, ξέρετε τί θέλουν; **Μιὰ στιγμή**, ἓνα δευτερόλεπτο, νὰ ξαναγύριζαν στὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ποῦν τὸ «*Ἡμαρτον*» και τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 15,18,21' 23,42). Γι' αὐτὸ ἐμεῖς μὴ χάνουμε καιρό. "Ας συναισθανθοῦμε τί χάσαμε, ἄς μετανοήσουμε, ἄς κλάψουμε. Και στὸ ἔξῃς νὰ προσπαθήσουμε ὄλες οἱ ὥρες ν' ἀξιοποιηθοῦν. Νὰ δώσουμε ὑπόσχεσι στὸ Θεό, ἐφέτος νὰ μὴν κερδήσῃ ὁ διάβολος οὔτε μιὰ ώρα. "Όλες οἱ ὥρες, ὄλες οἱ μέρες, ὄλες οἱ βδομάδες, ὄλη ή ζωὴ μας νὰ 'νε κοντὰ στὸ Θεό, κοντὰ στοὺς ἀγγέλους, κοντὰ στὴν Παναγία, γιὰ νὰ 'χουμε τὴν εύλογία τοῦ Χριστοῦ εἰς αἰῶνας αἰῶνων: ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2648

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17)
12 Ἰανουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀδελφοί, «μετανοεῖτε»!

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4,17)

Ὅλα τὰ λόγια, ἀγαπητοί μου, πού εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἀνεκτίμητα· γλυκύτερα «ὕπὲρ μέλι», πολυτιμότερα «ὕπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου». Ὅπου κι ἂν τὰ εἶπε, στὸ τραπέζι ἢ στὸ δρόμο, στὸ γάμο ἢ στὴν κηδεαία, στὸν αἰγιαλὸ ἢ στὸ πλοῖο, στὸ ὄρος ἢ στὴν ἔρημο, στὴ γαλήνη ἢ στὴ φουρτούνα, στὴν ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ ἢ στὴν ὀδύνη τοῦ Γολγοθᾶ, **ἔχουν ἀσύλληπτη μυστικὴ δύναμι**· ὅλα, μέχρι καὶ τὸν τελευταῖο του λόγο, τὸ ὕστατο «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30).

Ἐὰν τώρα ἀναρωτηθῆτε ποιός ἦταν ὁ **πρῶτος λόγος** πού βγήκε ἀπὸ τὰ πανάχραντα χεῖλη τοῦ Κυρίου μας, σᾶς ἀπαντῶ· εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἀκούσαμε σήμερα στὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα (βλ. Ματθ. 4,12-17). **Εἶνε μία λέξι**. Ἄχ αὐτὴ ἡ λέξι! Ἄν ὑπῆρχε τρόπος καὶ γιὰ σᾶς πού ἀκοῦτε καὶ γιὰ μᾶς πού κηρύττουμε νὰ μπῆ στὴν καρδιά μας, νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε, νὰ τὴ ζήσουμε· ἂν αὐτὴ ἡ λέξι ἐφαρμοζόταν ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τούτη ἡ γῆ δὲν θὰ ἦταν κόλασι, θὰ ἦταν παράδεισος. Καὶ ἡ λέξι αὐτὴ εἶνε «*Μετανοεῖτε*» (ἔ.ἀ. 4,17).

Γιὰ τὴ μετάνοια θὰ ποῦμε. Δὲν πρόκειται, στὰ λίγα λεπτά πού διαθέτουμε νὰ ἐξηγήσω σὲ πλάτος καὶ βάθος τὰ νοήματα πού περιέχει. Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ διαβάσουν τὸ μικρὸ βιβλιαράκι «Ἡ μετάνοια», πού ἔγραψε ὁ ἀείμνηστος ἱεροκήρυκας τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ἀθηνῶν π. Σεραφεῖμ Παπακώστας (1892-1954· βλ. Ἰω. Θ. Κολιτσάρα, Σεραφεῖμ Παπακώστας, Ἀθῆναι 1980¹⁷, σ. 80). Ἐγὼ μὲ δύο - τρία παραδείγματα θὰ προσπαθῆσω νὰ δώσω **μιά εἰκόνα τῆς μετανοίας**.

Κάποτε, πᾶνε χρόνια τώρα, μπῆκα σ' ἓνα **αὐτοκίνητο** νὰ πάω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὴν Κοζάνη. Σὲ κάποιο μέρος τῆς διαδρομῆς, πρὸς τὸ Βέρμιο ὄρος, εἶνε ἡ **Καστανιά**, ἓνα δύσκολο πέρασμα, στὸ ὁποῖο ἔχουν γίνε πολλὰ δυστυχήματα. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητο ξέφυγε, πλησίασε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κρατήσαμε τὴν ἀναπνοή μας. Λίγο ἀκόμη καὶ τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἔπεφτε κάτω, σὲ χαράδρα 300-400

μέτρων, καὶ δὲν θὰ γλύτωνε οὔτε ἓνας. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ἓνας πολὺ ἱκανὸς Κοζανίτης σωφφέρ τὴν τελευταία στιγμή κατῶρθωσε νὰ στρίψῃ τὸ τιμόνι καὶ νὰ σωθοῦμε. Μόλις φύγαμε ἀπὸ τὸν κίνδυνο ὅλοι ἀναπνεύσαμε καὶ ὁ ὁδηγός, ἰδρωμένος ἀπὸ τὴν ἔντασι τῶν δυνάμεών του, εἶπε· Δόξα σοι, ὁ Θεός, σωθήκαμε! Μὲ **μία στροφή** τοῦ τιμονιοῦ σώθηκε τὸ αὐτοκίνητο καὶ οἱ ἐπιβάτες.

Ἡ ὑποθέστε, ὅτι ταξιδεύετε μ' ἓνα **πλοῖο**, εἶστε μέσα πολλοὶ ἐπιβάτες, ἀλλὰ ὁ καπετάνιος ἀπὸ λάθος δὲν χάραξε σωστὰ τὴ γραμμὴ πλεύσεως, καὶ τὸ πλοῖο, ἀντὶ νὰ πηγαῖν πρὸς τὸ λιμάνι, κινδυνεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ πέσῃ ἐπάνω σὲ βράχο· τὴ στιγμή ἐκείνη ὁμως κάποιος ναύτης ἢ καὶ ἐπιβάτης πού βλέπει τὸν κίνδυνο ἀνεβαίνει στὴ γέφυρα καὶ φωνάζει στὸν πλοίαρχο· Χανόμαστε, ἄλλαξε γραμμὴ! καὶ τότε ὁ καπετάνιος τελευταία στιγμή κάνει **μεγάλη στροφή, 180 μοιρῶν**, καὶ τὸ πλοῖο, πού πηγαινε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὰ βράχια, σώζεται.

Τί θέλω μ' αὐτὰ νὰ πῶ. Ὅτι κ' ἐμεῖς **ἐπιβάτες εἴμαστε**· ἐπιβάτες πού ταξιδεύουμε **μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς ζωῆς**, ἐπιβάτες πού πλέουμε στὸν ὠκεανὸ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἔχουμε πάρει λάθος πορεία. Ἐχουμε ξεφύγει ἀπὸ τὴ γραμμὴ μας καὶ κάτω εἶνε τὸ χάος, ἡ χαράδρα τοῦ θανάτου· ἔχουμε ἀποκοιμηθῆ καὶ κινδυνεύουμε νὰ πέσουμε πάνω σὲ Φαλκονέρα, σὲ ἄγρια βράχια. Τί ἔκανε ὁ ὁδηγός; μὲ μιά τελευταία προσπάθεια ἔκανε στροφή καὶ σώθηκε. Τί ἔκανε ὁ καπετάνιος; στροφή 180 μοιρῶν καὶ σώθηκε τὸ πλοῖο, ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἐπιβάτες του. Τί πρέπει νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς; στροφή, ἀγαπητοί μου· στροφή σωτήρια 180 μοιρῶν. **Ν' ἀλλάξουμε πορεία ζωῆς**. Διότι ὅλοι χάνουμε τὸ σωστὸ δρόμο, ὅλοι σφάλουμε· δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δὲν σφάλλει. Ἄς φαίνεται ὅτι ἡ γραμμὴ πού ἀκολουθοῦμε εἶνε ὀρθή. Ἐὰν τὴν ἐξετάσουμε ὄχι μὲ τὸ δικό μας μυαλὸ ἀλλὰ μὲ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὴν πείρα τῶν αἰώνων τῆς Ἐκκλησίας, θὰ δοῦμε, ὅτι **ἡ πορεία μας εἶνε ἐσφαλμένη**.

Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ στὴν πρωινὴ ἀκολου-

θία, στὸν ἔσπερινὸ τῆς Ἀποκαθλώσεως, σὲ μία περικοπὴ τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, ἀκοῦμε τὰ ἑξῆς λόγια· «*πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῆ ὁδῶ αὐτοῦ ἐπλανήθη*» (Ἠσ. 53,6). Σὰν πρόβατα ποὺ χάνουν τὸ δρόμο τους, πέφτουν μέσα σὲ φαράγγια κι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα κινδυνεύουν νὰ τὰ φᾶνε λύκοι καὶ τσακάλια, ἔτσι κάθε ἄνθρωπος **ἔχασε τὸ δρόμο του κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ξαναβρῆ**.

Τὸ «*Μετανοεῖτε*» εἶνε μία ἔντονη προτροπὴ, μία **ἐντολὴ τοῦ Κυρίου πρὸς ὅλους**, σὲ ὅποιαδήποτε κατάστασι καὶ ἂν βρίσκεται ὁ καθένας. «*Μετανοεῖτε*» λοιπὸν, ἀδελφοί!

«*Μετανοεῖτε*», **φιλάργυροι**, ποὺ καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν οἱ καμπάνες σημαίνουν κ' ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «*Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου...*» (Μ. Παρ. ἀντίφ. ιε'), καὶ τότε ἀκόμα, κλεισμένοι στὰ καταστήματα τὰ μαγαζιά καὶ τὶς ἀποθήκες σας, μετράτε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Ἡ ὁδὸς τοῦ μαμωνᾶ, ποὺ ἀκολουθεῖτε, εἶνε λάθος. Καὶ μὲ ἀσῆμι καὶ χρυσάφι ἀκόμα ἂν τὴ στρώση ὁ διάβολος, στὸ τέλος ὑπάρχει ἡ ἀγχόνη τοῦ Ἰούδα· «*...Βλέπε, χρημάτων ἐραστά*», λέει, «*τὸν διὰ ταῦτα* (=τὰ χρήματα) *ἀγχόνη χρησάμενον*» (τροπ. Μ. Πέμ.). «*Μετανοεῖτε*», φιλάργυροι, πρὶν φτάσετε ἐκεῖ.

«*Μετανοεῖτε*», **φιλήδονοι**, ποὺ ζῆτε γιὰ τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς σαρκικὲς ἀπολαύσεις, ποὺ κρατᾶτε στὰ χεῖλη τὸ ποτήρι τῶν τέρψεων καὶ ρουφᾶτε σταγόνα - σταγόνα τὸ χυμὸ τῆς τρυφῆς τοῦ κόσμου τούτου· «*μετανοεῖτε*», γιὰ αὐτὸ τὸ «μέλι» στὸ τέλος θὰ σᾶς βγῆ φαρμάκι, ἀψίνθιο τῆς Ἀποκαλύψεως (8,11).

«*Μετανοεῖτε*», **φιλόδοξοι καὶ ματαιόδοξοι**, ποὺ ἀσθμαίνοντας ἀνεβαίνετε τὶς βαθμίδες τῆς ἱεραρχίας καὶ προσπαθεῖτε νὰ καταλάβετε τὰ ὑψίστα ἀξιώματα, νομίζοντας ὅτι ζωὴ δίχως αὐτὰ δὲν ἔχει ἀξία· λοιπὸν ἡ ὁδὸς ποὺ βαδίζετε εἶνε ἀπατηλὴ καὶ στὸ τέλος σᾶς περιμένει ὁ Σολομῶν μὲ μιὰ πινακίδα ποὺ γράφει τὸ συμπέρασμά του· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2·12,8).

«*Μετανοεῖτε*», **φιλέκδικοι**, ποὺ μὲ σκληρὲς τὶς καρδιές, σφιγμένα τὰ δόντια, κ' ἔτοιμες τὶς γροθιές ζητᾶτε ἐκδίκησι· ἡ ὁδὸς τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ τραβάτε, εἶνε ὁδὸς ἀπωλείας.

«*Μετανοεῖτε*», **ἁμαρτωλοὶ ἐν γένει**. Νὰ ξέρετε· ἡ ὁδὸς τῆς ἁμαρτίας ποὺ βαδίζετε εἶνε ὁδὸς καταστροφῆς· στὸ τέλος τῆς θὰ βρῆτε μιὰ ἐπιγραφή μὲ τὸ ῥητὸ τοῦ Παύλου «*τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας* (=ὁ μισθὸς ποὺ πληρώνει ἡ ἁμαρτία τοὺς ἐργάτες τῆς, εἶνε) *θάνατος*» (Ρωμ. 6,23).

«*Μετανοεῖτε*» λοιπὸν **ὄλοι**, γέροι καὶ νέοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, σὲ ὅποιαδήποτε θέσι καὶ κατάστασι κι ἂν εἴστε.

* * *

Μεγάλῃ δύνاميς ἡ μετάνοια, ἀδελφοί. Ξέρετε πῶς μοιάζει; Σὰν νὰ ἔχετε ἓνα βράχο σκληρό· ἀνοίγετε στὴ μέση του βαθειὰ μιὰ τρύπα, βάζετε μέσα δυναμίτη, τοῦ δίνετε φωτιά, καὶ βλέπετε τὸ βράχο νὰ σπάη. Βράχος εἶνε τὰ ἁμαρτήματά μας, τὰ πάθη μας· καὶ ἡ μετάνοια εἶνε ἡ πυρίτιδα, ὁ δυναμίτης, ποὺ σπάει τὴν καρδιά μας καὶ τὴν κά-

νει «*καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην*» (Ψαλμ. 50,19) ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Νὰ μετανοήσουμε λοιπὸν, ἀδελφοί μου, **χωρὶς ἀναβολή**· τώρα, σήμερα, ὄχι αὔριο. Γιατί τὸ σήμερα εἶνε δικό μας (βλ. Ἐβρ. 3,13), τὸ αὔριο ὄχι. **Τώρα** νὰ μετανοήσουμε· τώρα, ποὺ ἔχουμε τὰ πόδια καὶ μπορούμε νὰ τρέξουμε στὸν πνευματικό· τώρα, ποὺ ἔχουμε τὰ χέρια καὶ μπορούμε νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ (θὰ ῥθῃ ὦρα ποὺ οὔτε τὸ σταυρό μας δὲν θὰ μπορούμε νὰ κάνουμε)· τώρα, ποὺ ἔχουμε τὸ μυαλὸ καθαρὸ καὶ μπορούμε νὰ σκεφτοῦμε· τώρα, ποὺ ἡ καρδιὰ χτυπάει ἀκόμα κανονικά· τώρα, ποὺ ἡ γλῶσσα μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῆ, μπορεῖ νὰ πῆ τὸ σπουδαιότερο λόγο, «*Πάτερ, ἡμαρτον*» καὶ «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» (Λουκ. 15,21·18,13) (θὰ ῥθῃ ὦρα ποὺ τὰ λόγια θὰ μπερδεύονται). Τώρα λοιπὸν εἶνε καιρὸς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς. Τὸ αὔριο εἶνε τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὀρίζει «*χρόνους ἢ καιρούς...*» (Πράξ. 1,7).

Μὴν τὸ πάθουμε κ' ἐμεῖς ὅπως τό ἴπαθε ἓνας ἀρχαῖος βασιλιάς, ὁ **Ἀρχίας στὴ Θήβα**. Αὐτὸς γλεντοκοποῦσε τὴ νύχτα στὸ ἀνάκτορό του καὶ δὲν ὑπολόγιζε τοὺς ἀντιπάλους του οἱ ὁποῖοι ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν ἀνατρέψουν. Ἐνας φίλος του ἔμαθε τὰ σχέδιά τους καὶ τοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γράμμα, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸν κίνδυνο. Ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ τὴν ὦρα ποὺ γλεντοῦσε καὶ πρόσθεσε· «*Ἄνοιξέ της ἀμέσως, ἐπείγει*» σοῦ γράφει κάτι πολὺ σοβαρό. Ὁ Ἀρχίας ἀπάντησε ἀδιάφορα· «*Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα*» (=αὔριο τὰ **ἐπείγοντα**), καὶ συνέχισε τὸ γλέντι του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, νὰ μὴ φτάσῃ στὸ αὔριο· οἱ ἐχθροὶ του ἐκείνη τὴ νύχτα μπῆκαν στὰ ἀνάκτορα μὲ σπαθιά γυμνωμένα, τὸν ἀνέτρεψαν καὶ τὸν σκότωσαν. Τελείωσε ἄδοξα ἡ ζωὴ του.

Καὶ σ' ἐμᾶς τώρα ὁ **φύλακας ἀγγελὸς μας** φωνάζει· «*Μετανοεῖτε*». Ἀλλὰ δυστυχῶς μετάνοια δὲν ὑπάρχει· μέσα σὲ χίλιους ἀμφιβάλλω ἐὰν δέκα ἔχουν μετανοήσῃ ἀληθινά, ὅπως θέλει ὁ Θεός. Δύσκολο πρᾶγμα ἡ μετάνοια! εὐκολώτερα ξερριζώνεις ἓνα βουνό, παρὰ ν' ἀλλάξης ζωὴ.

* * *

Ἄς καθήσουμε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, σήμερα ποὺ ἀκούσαμε τὸ «*Μετανοεῖτε*» νὰ ἐξετάσουμε· **ἐμεῖς ἔχουμε μετανοήσῃ**; Καὶ ἂν μὲν ἔχουμε, ἔχει καλῶς· ἐὰν δὲν ἔχουμε, οὐαὶ τῶ κόσμω! ἡ Ἀποκάλυψις λέει, ὅτι ὁ Θεὸς δίνει στοὺς ἀνθρώπους προθεσμίες νὰ μετανοήσουν, κι αὐτοὶ ἀμελοῦν (βλ. 2,21·6,11).

Ἡ ἐποχὴ μας εἶνε σκληρὴ, **ἐποχὴ ἀμετανοήσις**. Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ἓνα λόγο ἄκουγαν, καὶ μετανοοῦσαν· τώρα χίλια κηρύγματα ν' ἀκούσουν, δὲν μετανοοῦν.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ φωτισμό, ὥστε γιὰ ὅλους τὸ ἔτος ποὺ ἄρχισε νὰ ἴνε **ἔτος μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸ Θεό**. Κι ὅταν μετανοήσουμε καὶ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό, τότε καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ ἔθνος θὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἐλέους· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1036²

Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19)
Κυριακὴ 19 Ἰανουαρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σὲ ποιούς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη;

«Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ...;» (Λουκ. 17,18)

Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ δώσετε προσοχὴ καὶ ζητῶ τὴν ὑπομονή σας λίγα λεπτά, γιὰ ν' ἀκούσετε μία σύντομη ὁμιλία.

Ἀκούσατε τὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 17,11-19). Τί μᾶς λέει; Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα διηγεῖται ἓνα θαῦμα. Ἐνα **θαῦμα** ἀπὸ τὰ ἀπειρα θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, εἰς πείσμα τῶν ἀθέων καὶ τῶν ἀπίστων, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, μπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνα θαῦμα - ἓνα ἄστρο εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει;

Λέει, ὅτι ὁ Χριστός, καθὼς ἔμπαινε σὲ κάποια κωμόπολι τῆς Παλαιστίνης, συνάντησε δέκα δυστυχισμένους ἀνθρώπους. Τί ἦταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Ἄρρωστοι. Τί ἀρρώστια εἶχαν; Μιὰ **ἀρρώστια φοβερή**, ἀρρώστια ποὺ τότε, τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, δὲν θεραπευόταν· ἀργότερα, στὴν ἐποχὴ μας, βρέθηκε τὸ φάρμακο γι' αὐτήν. Εἶχαν μιὰ ἀρρώστια ποὺ ὀνομάζεται **λέπρα**. Εἶνε ἀρρώστια βασιανιστική, ἀρρώστια ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀηδία· ἡ ἀρρώστια αὐτὴ κάνει νὰ σαπίζουν καὶ νὰ πέφτουν τὰ δάχτυλα, τὰ αὐτιά, οἱ μύτες... Ὁ λεπρὸς ἄνθρωπος καταντᾶ ἓνα ἔκτρωμα, ἓνας ἐκφυλισμὸς ὅλης τῆς φυσικῆς ὄψεως καὶ καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Συνάντησε λοιπὸν **δέκα λεπρούς**. Αὐτοί, μόλις τὸν εἶδαν, φώναξαν, καὶ ἡ φωνὴ τους ἀντήχησε μέσα στὴν ἐρημία, ὅπου τοὺς εἶχαν ἀπομονώσει ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἀσθένειά τους μεταδοθῇ καὶ σὲ ἄλλους. Τί ἔλεγαν, τί φώναζαν; «*Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς*» (ἔ.ἀ. 17,13).

Ἔλεγαν δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ λέμε κ' ἐμεῖς κατ' ἐπανάληψιν στὴν ἐκκλησία· «**Κύριε, ἐλέησον**». Ἀλλὰ πῶς τὸ ἔλεγαν! Διαφέρει πολὺ τὸ δικό μας «**Κύριε, ἐλέησον**» ἀπὸ τὸ δικό τους. Ἄν τὸ λέγαμε κ' ἐμεῖς τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» μὲ πίστι ὅπως ἐκεῖνοι, θὰ γίνονταν θαύματα. Χίλια δικά μας «**Κύριε, ἐλέησον**», ψυχρὰ σὰν τὸ Βόρειο Πόλο, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» τῶν δέκα λεπρῶν. Ἄμα ἔχῃς στὴν καρδιά σου πίστι καὶ προσεύχεσαι μὲ δάκρυα, τὰ ἄστρα κατεβάζεις στὴ γῆ. Μάλιστα. Ἐνῶ χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες «**Κύριε, ἐλέησον**», ποὺ ψάλλουν οἱ ψαλτάδες, δὲν κάνουν τίποτα. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ **πίστις**, μὲ τὴν ὁποία πρέπει ν' ἀναπέμπουμε στὸ Θεὸ τίς προσευχές μας.

«Κύριε, ἐλέησον» λοιπὸν φώναξαν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἄκουσε. Καὶ τί ἔκανε· **τοὺς θεράπευσε!** «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν*» (ἔ.ἀ. 18,27).

Μετὰ ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ θεραπεία τί θὰ περίμενε κανεὶς; τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτοὶ ὕστερα ἀπὸ τέτοιο μεγάλο θαῦμα; Νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Χριστό, νὰ πέσουν στὰ γόνατα, νὰ φιλήσουν τὰ πανάχραντα πόδια του, καὶ νὰ τοῦ ποῦν ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς «**Σ' εὐχαριστοῦμε, εὐεργέτη μας**». Τὸ ἔκαναν; Μπᾶ!... Ἄπὸ τὰ δέκα «**Κύριε, ἐλέησον**» ποὺ προηγήθηκαν, ἔμεινε τώρα **μόνο ἓνα «εὐχαριστῶ»**. Ναί· ἓνας μόνο παρουσιάστηκε, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο μπροστά του καὶ ἔλεγε· **Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ**.

Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε· Ἐνας μόνο θεραπεύθηκε; Δὲν θεραπεύθηκαν δέκα; Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἑννέα;... **Φάνηκαν ἀχάριστοι!**

Ἐνας φάνηκε εὐγνώμων καὶ ἀρεστὸς στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ τὸ παράδειγμα αὐτό, τοῦ ἑνός, εἶνε **ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν**· εἶνε παράδειγμα ποὺ πρέπει νὰ μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Σπάνιο πράγμα, αγαπητοί μου, σήμερα στη γενεά μας ή **εὐγνωμοσύνη**. Καὶ τὸ καταστάλαγμα τῆς πικρῆς πείρας ἔγινε παροιμία· «Κάθε καλὸ, νὰ σὲ μισήσῃ ὁ κόσμος»! Σκλήρυναν οἱ καρδιές. Ἔλειψε ἀπὸ τὰ χεῖλη τὸ «εὐχαριστῶ». Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μόνο δικαιώματα, δὲν αἰσθάνονται καμμία ὑποχρέωσι σὲ κανέναν ἄλλο. Γιατί; Διότι τὸ ἄτομο ἔγινε ἐγκεντρικὸ· νομίζει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε ὑπηρετές του, πρέπει νὰ γίνουν γκαρσόνια πού θὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα τὸ ἐγώ του.

Λοιπὸν, μόνο ἓνας εἶπε τὸ «εὐχαριστῶ», καὶ εἶνε παράδειγμα ἄξιο μιμήσεως. Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες. Ἄλλὰ ἴσως κάποιος ρωτήσῃ· Καὶ **ποῦ νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες; σὲ ποιούς;**

Ἄπαντοῦμε.

- Πρῶτα - πρῶτα εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε **στοὺς γονεῖς** μας, στὴ μάνα πού μᾶς γέννησε καὶ τὸν πατέρα πού μᾶς ἀνέθρεψε.
- Ἔπειτα εὐγνώμονες ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε **στοὺς δασκάλους** πού μᾶς ἔμαθαν τὸ ἀλφάβητο καὶ **στοὺς καθηγητὰς** πού κοπίασαν γιὰ τὴν κατάρτισί μας.
- Περισσότερη εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε **στοὺς πνευματικούς μας πατέρας** καὶ διδασκάλους, στοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἐπισκόπους, πού μᾶς ὠδήγησαν στὸ κατὰ Θεὸν ζῆν.
- Ἄλλὰ εὐγνώμονες πρὸ παντὸς πρέπει νὰ σταθοῦμε πρὸς ἐκεῖνον πού εἶνε ὁ μέγας εὐεργέτης, ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης μας. Καὶ ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης εἶνε ὁ **Χεῖς** ἢ **μάνα** μας κι ὁ πατέρας μας καὶ ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ ὁ **Θεός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ Εὐεργέτης μας. Ποιὸς μπορεῖ, ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὶς **εὐεργεσίες** πού μᾶς κάνει ὁ Θεός; Αὐτὴ τὴν ὥρα ἂν ζοῦμε, ζοῦμε διότι μᾶς εὐεργετεῖ ὁ Θεός. Ἀφήστε ὅλα τὰ ἄλλα· τὸν ἀέρα, πού ἀναπνέουμε, ποιὸς μᾶς τὸν χορηγεῖ; Ἐκεῖνος. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, πέντε λεπτὰ –τί λέω–, δυὸ - τρία λεπτὰ νὰ μείνουμε χωρὶς ἀέρα, τελείωσε ἡ ζωὴ μας· δὲν μένει κανένας· οὔτε ἓνας δὲν ζῆ πάνω στὴ γῆ χωρὶς τὸν ἀέρα. Εὐγνώμονες λοιπὸν στὸν Δημιουργὸ τοῦ παντός. Ὁ Θεὸς εἶνε ὁ Πατέρας μας· «*Πάτερ ἡμῶν...*», «Πατέρα μας...», τοῦ λέμε (Ματθ. 6,9) καὶ δὲν ξέρω ἂν καὶ πόσο τὸ αἰσθανόμαστε. Ὅπως τὸ μικρὸ παιδί ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα του, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν οὐράνιο Πατέρα, πού ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς· «*ὕμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσὶ*», λέει τὸ Εὐαγγέ-

λιο (Ματθ. 10,30). Πατέρας μας εἶνε· γι' αὐτὸ τοῦ ὀφείλουμε **ἐμπιστοσύνη** καὶ **εὐγνωμοσύνη**.

● Ἄλλὰ ὁ Χριστιανὸς δὲν ἔχει μόνο πατέρα, ἔχει καὶ μάνα. Δὲν ἐννοῶ τὴ φυσικὴ μάνα. Πέρα ἀπὸ τὴ φυσικὴ μάνα ὑπάρχει μιὰ ἄλλη μάνα, γλυκειὰ μάνα, πού εἶνε τὸ καταφύγιο καὶ ἡ προστασία του. Ποιά εἶνε; Εἶνε ἡ **Παναγία** μας· αὐτὴ εἶνε ἡ μάνα μας, ἡ γλυκειὰ μας μάνα, ἡ παρηγορία καὶ βοήθειά μας.

● Καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν Παναγία εἶνε μιὰ ἄλλη μάνα. Ποιά; Ἡ **Ἐκκλησία** μας, τῆς ὁποίας μέλος εἶνε καὶ ἡ Παναγία. Αὐτὴ εἶνε ἡ «*μήτηρ Σιών*» πού λέει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 86,5). Αὐτὴ εἶνε ἡ «*γυνή*» πού εἶδε ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψι, ἡ «*περιβεβλημένη τὸν ἥλιον*» (Ἀπ. 12,1) καὶ στεφανωμένη μὲ δώδεκα ἄστρα. Ἡ Ἐκκλησία, μὲ σύμβολο τὸν τίμιον σταυρὸ, στηρίζει τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἓνας δικός μας ποιητής, ὁ Κρυστάλλης, ἔλεγε·

«...**Θρησκεία!** γλυκειὰ μάνα,
τί ὄμορφη δίνεις ἐσὺ
λαλιὰ καὶ στὴν καμπάνα
καὶ πόσο ἐκεῖνη ἢ λαλιὰ
σαλεύει τὴν καρδιά μας!
Πόσες ἐκεῖνος ὁ σταυρὸς
ἀπ' τὰ καμπαναριά μας
στὴν ἀντηλιάδα χύνοντας
τόσες χρυσὲς ἀχτίδες
χύνει βαθειὰ μας, στὴν ψυχὴ,
γλυκὲς χρυσὲς ἐλπίδες!».

* * *

Ὁ Χριστιανός, αγαπητοί μου, πατέρα ἔχει τὸ Θεὸ καὶ μητέρα τὴν Ἐκκλησία· δὲν εἶνε ὀρφανός. Πρὸς τὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες ἰδίως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες. Διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στάθηκε σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἔθνους ἢ μητέρα καὶ τροφὸς τοῦ γένους μας. **Εὐγνώμονες στὴν Ἐκκλησία μας!**

Καὶ παραδείγματα εὐγνωμοσύνης νὰ ἔχουμε – ποιούς; Τοὺς **ἁγίους**. Ν' ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησία – πόσο; Ὅσο τὴν ἀγαποῦσαν λ.χ. ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, ὁ ὄσιος Ἀντώνιος, ὁ μέγας Ἀθανάσιος, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνοι ἀγωνίστηκαν, ὠμολόγησαν, μαρτύρησαν, γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἐκκλησία μας ἀνόθευτη καὶ ἀμόλυντη ἀπὸ αἱρέσεις καὶ σχίσματα. Οἱ ἅγιοι, ὅταν ἀνέφεραν τὴ λέξι «Ἐκκλησία», ἔκλαιγαν· τόση ἦταν ἡ ἀγάπη τους. Σ' ἀγαπῶ, Ἐκκλησία μου! ἔλεγαν. Ἔτσι νὰ τὴν ἀγαποῦμε κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ σωθοῦμε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«'Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2650	Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 26 Ἰανουαρίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔνας λύκος ἔγινε ἀρνί!

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Λουκ. 19,10)

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, διηγεῖται ἕνα **θαῦμα**. –Θαῦμα; Ὅχι, θὰ πῆτε, **λάθος κάνεις**, δὲν διηγεῖται θαῦμα· οὔτε θεραπεία ἀρρώστου τοῦ ἀφηγεῖται, οὔτε βοήθεια φτωχοῦ, οὔτε ἀνάστασι νεκροῦ.

Καὶ ὅμως αὐτὸ πού διηγεῖται σήμερα τὸ εὐαγγέλιο εἶνε **μεγάλο θαῦμα**, μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιατί; Ἄς δοῦμε πρῶτα τί λέει (βλ. Λουκ. 19,1-10), καὶ πιστεύω θὰ συμφωνήσουμε.

* * *

Σὲ κάποια πόλι τῆς Ἁγίας Γῆς, στὴν Ἱεριχώ, κατοικοῦσε ἕνας φιλάργυρος καὶ πλεονέκτης, ὁ **Ζακχαῖος**. Ἄπλωνε παντοῦ τὰ χέρια, ἄρπαζε, ἔκλεβε· τὸν βοηθοῦσε καὶ τὸ ἐπάγγελμά του. Γιατί υπάρχουν καὶ ἐπαγγέλματα πού βοηθοῦν στὴν **κλοπὴ**· τί νὰ κλέψῃ ἕνας τσοπάνος, χωριάτης, ἐργάτης; ἐνῶ ἄλλοι μὲ ἄτιμα μέσα κερδίζουν πολὺ. Τέτοιος ἦταν καὶ ὁ Ζακχαῖος· ἦταν τελώνης ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τί ἔκανε; Χρωστοῦσε ἕνας στὸ κράτος 100 δραχμές; Αὐτὸς τὸν «τύλιγε στὸ χαρτί» καὶ ἀντὶ νὰ δώσῃ 100 τοῦ ἔπαιρνε 200· τίς 100 ἔδινε στὸ κράτος, τίς ἄλλες 100 τίς ἔπαιρνε δικές του. Σὰν τὴν ἀράχνη πού πιάνει τὰ μυγάκια, ἔτσι αὐτὸς ἔπαινε τοὺς φτωχοὺς. Γι' αὐτὸ τὸν φοβοῦνταν καὶ τὸν μισοῦσαν ὅλοι. Ἦταν ἀντικοινωνικὸ στοιχεῖο.

Τὰ πρόβατα φοβοῦνται τὸ λύκο καὶ οἱ φτωχοὶ φοβοῦνται τὸν **πλεονέκτη**, πού τοὺς ἀρπάζει τὴ μπουκιά τὸ ψωμί ἀπ' τὸ στόμα. Οἱ λύκοι ὅμως εἶνε στὰ βουνὰ καὶ μόνο ὅταν πεινάσουν κατεβαίνουν στὰ μαντριά· καὶ τρῶνε πόσα; 5 - 10 πρόβατα. Μὰ οἱ πλεονέκτες πού 'νε μέσα στὴν κοινωνία κάνουν πιὸ μεγάλη καταστροφὴ μὲ τίς κλοπές καὶ ἀδικίες, μὲ τὴ φιλαργυρία καὶ πλεονεξία τους.

Ἐρωτῶ· **μπορεῖ ἕνας λύκος νὰ γίνῃ ἀρνί**; Ἄμα τὸ πῆξ αὐτὸ, θὰ γελάσουν. Ποτέ ὁ λύκος δὲν ἀλλάζει. Ὁ κόσμος λέει· ὁ λύκος τὸ μαλλί του ἀλλάζει ἀλλὰ μυαλό - γνώμη δὲν ἀλλάζει· ὅπως καὶ τὸ φίδι δέρμα ἀλλάζει, ἀλλὰ τὸ δόντι του μένει τὸ ἴδιο. Ὁ πλεονέκτης λοιπὸν εἶνε λύκος καὶ ὁ λύκος ἀρνί δὲν γίνεται. Καὶ ὅμως τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς λέει, ὅτι **ἕνας λύκος ἔγινε ἀρνί!** Λύκος ἄγριος ἦταν ὁ **Ζακχαῖος**, καὶ ὅμως ἔγινε ἀρνί. Πῶς ἔγινε αὐτό; Ἐδῶ εἶνε τὸ θαῦμα. Νὰ πῶς ἔγινε.

Μιά μέρα στὴν Ἱεριχώ ἄκουσε θόρυβο. Τὰ μαγαζιά ἔκλειναν, οἱ γυναῖκες ἀφήναν τίς δουλειές τους, οἱ χωρικοὶ τὰ τσαπιά τους, τὰ παιδιὰ τὰ παιχνίδια τους, καὶ ὅλοι μαζί ἔτρεχαν νὰ ὑποδεχοῦν – ποιόν; ἕναν πού πιὸ φτωχὸς στὸν κόσμο δὲν γεννήθηκε· πού δὲν εἶχε οὔτε σουγιά στὴν τσέπη του· πού περπατοῦσε μὲ τὰ πόδια· τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ*». Ἄκουσε τὸ θόρυβο. **Ποῦ ἦταν** ὁ Ζακχαῖος τότε; Ὅπου εἶνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ

χρήματος· ἦταν κλεισμένος στὸ τελωνεῖο του, ἔκανε λογαριασμούς, μετροῦσε τὰ ἀργυρία του.

Ἀκούγοντας τὸ θόρυβο μιὰ φωνὴ τοῦ λέει· Ζακχαῖε, δὲν βγαίνεις νὰ δῆς ποιὸς τέλος πάντων εἶν' αὐτὸς πού κινητοποιεῖ τόσο κόσμο; Ἀσφαλίζει βιαστικά τὰ λεφτά, ἀφήνει τὰ χαρτιά του καὶ **πετιέται ἔξω**. Τί νὰ δῆ; Ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Φωνές, ζητωκραυγές, κόσμος. Ποτέ βασιλιάς δὲν ἔγινε τόσο δεκτὸς ὅσο ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Αὐτὸς ὅμως ἦταν κοντός. Ἦθελε νὰ δῆ τὸ Ναζωραῖο, μὰ δὲν μποροῦσε. Τί κάνει τότε; Ἐχετε δεῖ γατί πῶς σκαρφαλώνει στὰ δέντρα; Ἔτσι κι ὁ Ζακχαῖος. Σὰν παιδί σκαρφάλωσε σὲ μία συκομουριά, τὴν ἔκανε παρατηρητήριο - σκοπιά, καὶ κρυμμένος στὰ φυλλώματα περίμενε νὰ τὸν δῆ. Σὲ λίγο νάτος, ἔρχεται. Ὡ Χριστέ, πῶς λάμπει τὸ πρόσωπό σου! Καθὼς προχωρεῖ ὁ Χριστὸς φτάνει στὸ δέντρο, σταματᾷ, σηκώνει τὰ μάτια, τὸν βλέπει καὶ τὸν φωνάζει· Ζακχαῖε!... Εἶνε σὰν νὰ ἴρχωμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ ν' ἀρχίσω νὰ ὀνομάζω κάποιους μὲ τὰ ὀνόματά τους. Δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε; (Τὰ ἔκαναν κάποτε αὐτὰ οἱ βουλευταὶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς· εἶχαν δίπλα τους κάποιον ὅταν πῆγαιναν στὰ χωριά καὶ τοῦ ἔλεγαν· –Λέγε μου τὰ ὀνόματα νὰ τοὺς φωνάζω ἔτσι... Κ' οἱ καημένοι οἱ χωριάτες ἀποροῦσαν πῶς ἤξεραν τὰ ὀνόματά τους). Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν τέτοιος.

Ζακχαῖε!... τοῦ φωνάζει. Παραξενεύτηκε αὐτός. Ποῦ μὲ ξέρει; Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ καρδιογνώστης. Ζακχαῖε, κατέβα κάτω. Τὰ ἔχασε ὁ αὐτός. Κατεβαίνει, ὁ Χριστὸς τὸν παίρνει, βαδίζουν μαζί καὶ φτάνουν στὸ σπίτι του. Ὁ κόσμος γόγγυζε· Για κοίτα· σὲ τέτοιο κλέφτη καὶ πλεονέκτη πάει νὰ καθῆσῃ ὁ Χριστὸς; Δὲν υπάρχουν ἄλλα σπίτια ἐδῶ; (Καὶ ὑπῆρχαν πράγματι πολλὰ σπίτια· ἡ Ἱεριχώ ἦταν πόλις ὅπου κατοικοῦσαν χιλιάδες ἱερεῖς καὶ λευῖτες). Ὁ Χριστὸς δὲν πῆγε σὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ· πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀπατεώνα, γι' αὐτὸ γογγύζουν. Καὶ τότε ὁ Ζακχαῖος κάνει τὸ «θαῦμα» του. Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ λέει στὸ Χριστὸ λόγια πού σημαίνουν τὰ ἐξῆς. Χριστέ, εἶμαι ἁμαρτωλός, βουτηγμένος μέσ' στὴν ἀνομία. Ἀλλὰ τώρα πού ἦρθες ἐσὺ στὸ σπίτι μου, ἀλλάζω ὅλως δι' ὅλου. Ὅ,τι ἔκλεψα τὸ ἐπιστρέφω τετραπλάσιο· καὶ τὰ μισὰ τῶν ὑπαρχόντων μου τὰ δίνω στοὺς φτωχοὺς.

Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἔμπρακτη αὐτὴ μετάνοια καὶ τὴν **ἥρωικὴ ἀπόφασι**, στρέφεται στὸν κόσμο καὶ λέει· –«*Σήμερον σωτηρία ἐγένετο*» στὸ σπίτι αὐτό· (Λουκ. 19,9)· σῶθηκε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του. Γιατί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε ν' ἀναζητήσῃ καὶ νὰ σῶσῃ τὸ χαμένο πρόβατό του, τὸν ἄνθρωπο πού πλανήθηκε στὴν ἁμαρτία.

* * *

Είδατε, αδελφοί μου, πώς ένας λύκος έγινε αρνί; Νά λοιπόν γιατί είπα, ότι αυτό είναι θαύμα. Είναι πολύ δύσκολο ένας φιλάργυρος να μετανοήσει. Μιά πόρνη ή ένας μοιχός συχνά μετανοούν· εκείνος που πιό δύσκολα μετανοεί είναι ο φιλάργυρος. Είδατε τον Ιούδα; Κοντά στο Χριστό ήταν. Τά λεφτά αγαπούσε, τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἀλλὰ δὲν μετανόησε· «ὁ δὲ παράνομος Ιούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι» (Μ. Παρ. ὄρθρ., ἀντίφ. γ'). Νά λοιπόν γιατί ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ζακχαίου **εἶνε μεγάλο θαῦμα**· ένας λύκος έγινε αρνί τοῦ Χριστοῦ.

Τί συμπεράσματα βγαίνουν γιὰ ἐμᾶς;

✓ Τί ἔκανε ὁ Ζακχαῖος; Ἐκλεψε. Καὶ μετὰ ἐπέστρεψε τὰ κλεμμένα. Ὅποιος λοιπὸν κλέβει, ἄς τὸν μιμηθῇ. Γιατὶ **ἡ κλεψιά εἶνε φωτιά**. Ἐβαλες ξένο πρᾶγμα μέσα στο σπῆτι; Κλάψε τὸ σπῆτι. Δυναμίτη ἔβαλες στὰ θεμέλια του. Ἐχεις πρόβατα. Θέεις νὰ τὰ χάσης; Βάλε ἀνάμεσά τους ἕνα κλεμμένο· κοντὰ σ' αὐτὸ θὰ χάσης ὅλο τὸ κοπάδι.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῆ μετὰ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του. **Ἡ κλοπὴ δὲν εἶνε εὐλογημένη**. Ὅσα μαζεῖται κανεὶς μετὰ τὸν διάβολο, τὰ σκορπᾶει ὁ διάβολος. Θυμᾶμαι καὶ ἐξετάζω τὸ μικρὸ μου χωριό. Πέρασαν τὰ χρόνια καὶ πληροφοροῦμαι. Σπίτια μεγάλα, εὐτυχισμένα, πού εἶχαν χωράφια καὶ πρόβατα, μαθαίνω ὅτι καταστράφηκαν· κλειστὰ εἶνε, κουκουβάγιες λαλοῦν. Γιατὶ ἐκεῖ ὁ οἰκογενειάρχης ἦταν ἀδικος καὶ πλεονέκτης. Ἐνῶ καλύβες, πού κατοικοῦσαν τίμιοι ἄνθρωποι, τοὺς εὐλόγησε ὁ Θεός. Μὴ ζηλεύετε αὐτούς, πού με ἄτιμα μέσα κερδίζουν πολλὰ χρήματα. Αὐτὰ θὰ χαθοῦν, τὰ σπίτια αὐτὰ θὰ καταστραφοῦν. Κοράκια καὶ ὄρνεα θὰ φωλιάσουν στὰ σπίτια τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν ἀπατεῶνων.

Μὴν κρατοῦμε ξένο πρᾶγμα. Μιά βελόνα νὰ ἔχης πάρει, γύρισέ την· ἕνα ἀβγό πήρες, ἕνα πρόβατο πήρες; νὰ τὸ ἐπιστρέψης. Εἶνε φωτιά, καταστροφή. Εἶδες τί εἶπε ὁ Χριστός; «Σωτηρία», λέει, «ἐγὶνε στο σπῆτι». Πότε; Τώρα πού ἐπέστρεψε τὰ κλεμμένα. Δηλαδή, ἂν τὰ κρατοῦσε, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο!

✓ Τί ἄλλο εἶδαμε; ὅτι ὁ Ζακχαῖος **μοίρασε τὴν περιουσία**, ἔδωσε τὰ μισὰ στοὺς φτωχοὺς. Τὸ κάνουμε ἐμεῖς σήμερα; Φιλάργυρη εἶνε ἡ γενεά μας. Ὁ ἄνθρωπος κοιτάζει τὸ σπιτάκι του, τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδάκια του, νὰ φᾶνε, νὰ ντυθοῦν καλά. Πέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν τοῦ καίγεται καρφί. Μεγάλὴ ἀμαρτία αὐτή.

Δὲν κλέβεις; καλά. Δὲν βλάπτεις; καλά. Δὲν κάνεις δικαστήρια; πολὺ καλά. Ἀλλὰ ἂν δὲν ἔχης καὶ **σπλάχνα οἰκτιρμῶν**, θὰ κολασθῆς· γιατί μποροῦσες νὰ κάνης τὸ καλὸ στὸν κόσμον καὶ δὲν τὸ ἔκανες.

Κοιτάξε· ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ **σβῆνει ὁ κόσμος** σήμερα. Σβῆνει στὶς ὀθόνες, στὶς ταβέρνες, στὰ καμπιρέ, στὰ κέντρα διασκεδάσεως, στοὺς χορούς, στὰ χαρτοπαίγνια, στο τσιγάρο, στο πιτό. Ἐκατομμύρια καίγονται, ἐνῶ ἄλλοι πεθαίνουν ἀβοήθητοι.

Γι' αὐτὸ, ἄνθρωπε, θὰ κολασθῆς. Τὰ χρήματα πού περρισεύουν δὲν εἶνε δικά σου· εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ, τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ σπατάλη εἶνε ἀμαρτία μεγάλη.

Κάνε τὸ καλὸ στὸν κόσμον!

✓ Τὸ πρῶτο πού μᾶς διδάσκει ὁ Ζακχαῖος εἶνε, ὅτι ἡ κλεψιά εἶνε φωτιά, τὸ δεύτερο εἶνε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ στὸν

ἄλλο. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα· νὰ μὴν κατακρίνουμε τὸν ἄλλο. Ὅταν ὁ Χριστὸς πῆγε στο σπῆτι τοῦ τελῶνη, ὅλοι γόγγυζαν· Γιά δές, πῆγε στο σπῆτι τοῦ ἀμαρτωλοῦ. **Κανένα μὴν κατηγοροῦμε**.

Ξέρω μιὰ γυναῖκα στὴν Ἀθήνα, πού ἦταν πόρνη, καὶ σήμερα εἶνε μιὰ συνετὴ νοικοκυρὰ καὶ μάλιστα μετὰ καλὰ παιδιά. Ξέρει ὁ Χριστός· παίρνει τὰ κάρβουνα καὶ τὰ κάνει διαμάντια, παίρνει τοὺς λύκους καὶ τὰ κάνει ἀρνιά, παίρνει τὰ κοράκια καὶ τὰ κάνει περιστέρια, παίρνει τὰ κουρέλια καὶ τὰ κάνει φορέματα μεταξωτά.

Μὴν κατακρίνεις. Ἐχομε παραδείγματα. Ὁ ληστὴς στο σταυρὸ μετὰ τὸ «Μνησθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23,42) ἐγὶνε ἅγιος. Μὴν κατακρίνετε λοιπὸν, γιατί δὲν ξέρουμε στο τέλος τί θὰ γίνη.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ.

Σᾶς συμβουλεύω, πάντα νὰ ἐκκλησιάζεστε. Πρόβατο πού μένει ἔξω ἀπ' τὸ μαντρί τὸ τρώει ὁ λύκος, καὶ Χριστιανὸς πού μένει ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία χάνεται. **Ὅλοι κοντὰ στο Θεό, ὅλοι κοντὰ στὴν Ἐκκλησία!**

Νὰ προσέξουμε τὰ χέρια μας, νὰ μὴν ἀδικοῦν· **νὰ ἔλεοῦν**.

Ἄν ἀγαπήσουμε τὸ Χριστὸ μετὰ ὅλη τὴν καρδιά μας, τότε ὁ Χριστὸς θὰ ῥθῆ καὶ στο σπῆτι μας. Τώρα δὲν εἶνε στο σπῆτι μας· τότε θὰ ῥθῆ καὶ θὰ πῆ· **Εὐλογία!** Ἐὰ εὐλογήσῃ τὰ χωράφια, τὰ δέντρα, τὰ ζῶα μας. Ἐὰ ὅμως ἀδειάζουμε τὶς ἐκκλησιᾶς καὶ δὲν πατοῦμε, τότε ἀγαπητοί μου, φοβᾶμαι· ἔὰν δὲν **μετανοήσουμε**, δὲν κόψουμε τὴ βλαστήμια· ἔὰν οἱ γυναῖκες δὲν κοιτάξουν τὰ παιδιά τους, ἔὰν οἱ ἄντρες δὲν κόψουν τὴν ἀμαρτία, ἔὰν οἱ πλούσιοι δὲν κάνουν ἐλεημοσύνη, τότε ὄχι εὐλογία καὶ σωτηρία, ἀλλὰ ἡ πατρίδα μας θὰ περάσῃ μεγάλη συμφορὰ, δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου.

Μία εἶνε ἡ ὁδὸς πού πρέπει νὰ βαδίσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη. Ὅχι ἡ ὁδὸς τῆς φιλαργυρίας, τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀθεΐας. Ἐνας εἶνε ὁ δρόμος πού χάραξε ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ αἷμα του, μετὰ τὸ λόγο του, μετὰ τὰ θαύματά του· ὁ δρόμος εἶνε τὸ **«Μετανοεῖτε»** (Ματθ. 4,17). Δὲν μετανοοῦμε; δὲν ἀκοῦμε; περριπαίζουμε τοὺς κληρικούς, τοὺς κήρυκες; κλείνουμε τ' αὐτιά μας καὶ δὲν ἀκοῦμε; Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Χριστὸς ἀπὸ μᾶς. Καὶ ἂν ἐμεῖς τὸν ἀρνηθοῦμε, καὶ ἂν γίνουμε ὅλοι ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ τίποτα ὁ Χριστός. Καὶ οἱ πέτρες πού πατοῦμε, θὰ φωνάξουν, ὅτι ὑπάρχει καὶ εἶνε δοξασμένος. Ἐμεῖς θὰ ζημιωθοῦμε.

Μετανοήστε, ἀγαπητοί μου, ὅλοι, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά. Ἀλλάξετε φρόνημα. Πιστέψτε στὸν Ἰησοῦ Χριστό, βαδίστε στο δρόμο τῆς μετανοίας, γιατί ἔρχονται ἡμέρες συμφορᾶς. Δὲν θὰ μᾶς σώσουν οὔτε χωράφια, οὔτε ἀμπέλια, οὔτε λίρες, οὔτε μάρκα, οὔτε Γερμανία, οὔτε Ῥωσία, οὔτε Ἀγγλία. **Ἐνας θὰ μᾶς σώσῃ, ὁ Χριστὸς καὶ μόνο ὁ Χριστός**. Ἄς πέσουμε στὰ πόδια του, ἄς κλάψουμε, ἄς μετανοήσουμε. Κ' ἐγὼ ὁ δεσπότης, καὶ οἱ παπᾶδες, καὶ οἱ βασιλιάδες, καὶ οἱ πλούσιοι. Καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι ἄς πέσουμε μέχρι τῆ γῆ, ἄς τὸν προσκυνήσουμε. Τότε μόνο ὁ Χριστὸς θὰ πῆ· εὐλογία, εὐλογία καὶ πάλι εὐλογία. Τὴν εὐλογία αὐτὴ μετὰ ὅλη τὴν καρδιά μου δίνω σ' ἐσᾶς καὶ εὐχομαι νὰ γίνηται ὑπόδειγμα Χριστιανῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος